

ἀναργος ἐπίθ. Α.Ρουμελ. (Καρ.) Ἡπ. ἀναργους Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀργός.

Ὁ βραδὺς εἰς τὰς κινήσεις του, νωθρὸς ἐνθ' ἀν. : Τί ἀναργους ἀνθρουπους ποῦ 'νι. Ζαγόρ. || Παροιμ.

Ὁ ἀναργος καὶ ὁ γλήγορος ἀντάμα γιοματοῦνε

(ὁ σπεύδων κουράζεται ταχέως καὶ φθάνει εἰς τὸ τέλος συγχρόνως μὲ τὸν βραδέως, ἀλλὰ κανονικῶς βαδίζοντα) Ἡπ. || Ἄσμ.

Ἄν ἔχης γρίβαν γλήγορον, προφτάνεις τὰ στεφάνια,

καὶ ἂν ἔχης γρίβαν ἀναργον, προφτάνεις μέσ' ἔς τὴν τάβλα

Ἡπ.

Κεῖ ἂν εἴν' ἡ μαῦρος γλήγορος, γλήγορα θενὰ φτάσουν,

καὶ ἂν εἴν' ἡ μαῦρος ἀναργος, ἀργὰ θενὰ φτάσουν

Καρ. Συνών. ἀγάληος, ἀργός, γαληνός, ὀκνός, ἀντίθ. γοργός, γρήγορος. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κάρπ.

ἀναργυρία ἡ, Ἀθῆν. — Λεξ. Δεξ. Περιδ. Αἰν. Δημητρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀναργυρία.

Ἡ ἔλλειψις χρημάτων ἐνθ' ἀν. : Ἔχω ἀναργυρία Ἀθῆν.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναπαράδιά.

ἀνάργυρος ἐπίθ. (Ι) Ἡπ. Πελοπν. (Δημητσάν.) Ρόδ.

— Λεξ. Δεξ. ἀνάργυρους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνάργυρος.

Ὁ στερούμενος χρημάτων, ἀρχήματος ἐνθ' ἀν. : Γνωμ.

Κάλλιο φιλάργυρος παρὰ ἀνάργυρος Δημητσάν. Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. κύριον Θράκ. (Αἰν.) Πελοπν. (Λακων.) Κατὰ πληθ.

ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνάργυροι ἢ Ἀναργύροι Πελοπν. (Λακων.) Ἀναργύρ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) οἱ ἄγιοι Ἀνάργυροι (ἰδ. ἄγλ. - Ἀνάργυροι).

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνάργυροι Ρόδ. Ἀνάργυρ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

ἀνάργυρος ἐπίθ. (ΙΙ) ἀμάρτ. ἀνάργυρους Μακεδ.

(Ρουμλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός.

Ἀργυροῦς : Ἄσμ.

Χρυσὰ 'ταν τὰ κλουνάγια του καὶ ἀνάργυρα τὰ φύλλα

Συνών. ἀργυρός, ἀσημένιος.

ἀνάρεστος ἐπίθ. Ἡπ. ἀνάρετος Ἀδάμ Ἀπὸ τὸ

χωρ. 26 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἐπιθ. ἀρεστός.

Ὁ μὴ ἀρεσκόμενος, ὁ εἰς πάντα εὐρίσκων ἐλλείψεις ἐνθ' ἀν. : Βαρὺς καὶ ἀνάρεστος ἀνθρωπος Λεξ. Δημητρ. : Ἡ Ρήνα ἔβαλε ν' ἀνάγη τὴ φωτιά, μὰ ἡ κυραμάννα μου ἦταν ἀνάρεγη καὶ ἤρθε μοναχὴ τῆς νὰ στρώση κάτω ἔς τὴ γωνιά τὰ προσανάμματα (ἐκ διηγ.) Ἀδάμ ἐνθ' ἀν.

ἀναρίθμητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.)

ἀναρίθμητος Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) ἀνερίθμητος Ἄνδρ.

Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἄ.) ἡ ἀρίθμητος Κρήτ. ἀρίθμητος

Ἄνδρ. Βιθυν. Θήρ. Κύπρ. Μῆλ. Νίσυρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.

Λακων.) Ρόδ. Χίος ἀρίθμητος Πόντ. (Κερασ.) ἀρίθμιστος

Χίος ἀρίθμιστους Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀρίθμητος Ἀθῆν.

(παλαιότ.) Ἀμοργ. Ἀστυπ. Ἡπ. Ἰκαρ. Κάλυμν. Κάρπ. Κέρκ.

Κρήτ. (Βιάνν. κ. ἄ.) Κύθν. Κῶς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν.

(Λακων. Μάν.) Ρόδ. Σύμ. ἀρίθμητους Ἡπ. Θεσσ. Θράκ.

(Αἰν.) Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρίθμιστος Σκῦρ. ἀρίθμι-

στους Σάμ. ἀρίθμητος Μεγίστ. ἀρίθμητος Μῆλ. ἀρί-

θμητος ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,291 ῥίθμητος Ρόδ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀναρίθμητος. Τὸ ἀναρίθμητος καὶ παρὰ Σομ. Τὸ ἀρίθμητος ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀριθμη-
τός προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ

τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α. Τὸ ἀρίθμητος καὶ ἀρίθμητος καὶ μεσν. Πβ. Γαδάρ. διηγ. στ. 484 (ἐκδ. Wagner σ. 138) «νὰ 'χη καὶ βόλια ἀρίθμητα, δισάκκια κρεμασμένα» καὶ Χρον. Μορ. Η στ. 3600 «ἐκεῖνοι τῆς Ἀνατολῆς ἀρίθμητοι τοῦ ἡλθαν». Τὸ ἀρίθμητος κατὰ μετάθ. γραμμάτων.

1) Ἐκεῖνος ὃν δὲν δύναται τις ἔνεκα τοῦ πολλοῦ πλή-
θους νὰ ἀριθμήσῃ, ἄπειρος ἐνθ' ἀν. : Λαὸς ἀναρίθμητος. Πλήθος ἀναρίθμητο. Πολλὰ ἀναρίθμητα λόγ. σύνηθ. Ἀρίθμητος λαὸς Κέρκ. Ἀρίθμητο πλήθος αὐτόθ. Σὰν τὸν ἄμμοι τὸν ἀρίθμητον Κάρπ. Ἡρθανε ἀρίθμητοι Κρήτ. Ἀπίδια - ἀμύδαλα ἀρίθμητα αὐτόθ. Ἀρίθμητοι μερμήγκοι Σύμ. Τὰ καλὰ του εἶναι ἀρίθμιστα Σκῦρ. Ἔχει πλούτη ἡ ἀρίθμητος Κρήτ. Ἀρίθμητο μελισσολόγι - περδικοθέμι Ρόδ. Ἐπιασαν ἀρίθμητα ψάρια Μεγίστ. Ἀρίθμητ' παρῶν Λέσβ. Βιὸ ἀρίθμητον Αἰν. Ἀμμοῦ ἀρίθμιστ' Σάμ. Ἀμμος ἀρίθμη-
τος Ρόδ. || Ἄσμ.

Βάζει τὸν σὺρανὸ μαντὺ, τὴ θάλασσα μαγνάδι,

τὴν ἄμμο τὴν ἀρίθμητη βάζει μαργαριτάρι

Χίος

Βλέπει πλήθος ἀρίθμητο π' ἀριθμητὸ δὲν ἔχει

Ἄνδρ.

Ἀστρα πολλὰ τ' ἀρίθμητα ποῦ φέττετε τὴ νύχτα

νὰ πῆτε ἔς τὴν ἀγάπη μου πῶς ἔλειπα καὶ ἤρχα

Κύθν.

Ποτίζει δέντρα ἀρίθμητα καὶ ῥιφνητὸ δὲν ἔχουν

Ρόδ.

Θουρῶ λημόρια ἀρίθμιστα καὶ ἀριθμισμὸ δὲν ἔχουν

Χαλκιδ.

Ποτίζει δέντρα ἀρίθμητα, μηλὲς καὶ κυδωνίτσες

Ἀπύρανθ.

Θωρεῖ ἀσκέρ' ἀρίθμητο ποῦ μετρητὸ δὲν ἔχει

Μῆλ. Συνών. ἀλογάριστος Α 1 β, ἀλόγιστος 2,

ἀμέτρητος 1 β, ἄμετρος, ἄπειρος. 2) Μέγας, ὑπερ-

βολικὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τῆν. : Τὸ κακὸ εἶναι ἀνερίθμητο

Ἀπύρανθ. Νὰ τ' ἀξινάριστ' ἔχ' κόπο ἀναρίθμητο Τῆν. 3)

Ἀπροσδόκητος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Ἀνερίθμητό 'τοτε καὶ

τοῦτο, νὰ πεθάνῃ κ' εὐτός. Παθαίνει κανεὶς δουλειὰς ποῦ ν'

ἀνερίθμητες. Συνών. ἀδόκητος 1, ἀκαρτέρητος 3,

ἀνανάμενος 1, ἀναπάντεχος 1, ἀναπέλπιστος, ἀνέλ-

πιστος, ξαφνικὸς.

ἀνάριν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Κερασ. Οἰν.)

Ἐκ τοῦ στερητ ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἀρύνω. Πβ. ἈνθΠαπα-
δόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 176 κέξ.

Τὸ μὴ ἡραιωμένον, τὸ πυκνόν, τὸ περιπεπλεγμένον καὶ δυσδιάλυτον, ἐπὶ νήματος : Ἀνάριν καὶ κατσαρίν

ράμμαν. || Φρ. Ἀνάριν καὶ κατσαρίν (ἐπὶ δρόμου ἀνωμάλου

καὶ δυσβάτου ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἐπίρρ. ἄνω καὶ διὰ τὸ

συνεκφερόμενον κατσαρίν) Κερασ. Ἀνάρᾶ καὶ κατσαρίν

(συνών. τῇ προηγουμένῃ) Οἰν.

ἀναρμάτωτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.

κ. ἄ.) ἀρμάτωτος Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) Ρόδ. κ. ἄ. ἀρμά-

τουτους Μακεδ. κ. ἄ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀναρμάτωτος. Τὸ ἀρμάτωτος

ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀρματωτός, ὅπερ ἄνευ συνθέσεως

προσέλαβε σημ. στερητικὴν διὰ τῆς προπαροξυτονίας.

Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

1) Ὁ μὴ ὥπλισμένος, ἄοπλος πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.

Τραπ. κ. ἄ.) : Τὸν βρῆκαν ἀναρμάτωτον καὶ τὸν χτύπησαν

Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Ἡῶρνε καὶ τὸν Κωσταντῆν ἀπὸ λουτροῦ ἔς τὸν ὕπνον,

ἔς τὸν ὕπνον καὶ ἀναρμάτωτον καὶ κ' ἔτον τοῦ πολέμου

(κ' ἔτον = δὲν ἦτο) Τραπ.

Ἄν ἔης ἀσκέρ' ἀρμάτωτον, ἀρμάτωσον καὶ στεῖλον,
ἄν ἔης σπαθία 'ς τὴν σπαθῆν, ζῶσον ἀτ' ἔς καὶ ἄς ἔρχον
(σπαθᾶ = ὀπλοθήκη) Κερασ.

Ἀπόξω 'πὸν τὴν πόρταν του τρακόμοι ἀρματωμένοι
κι ἄλλοι τρακόμοι ἀρμάτωτοι μὲ σίδερα τζωσμένοι

Ρόδ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Ἑρμονιακ. στ. 1896 (ἐκδ.
ΔΜαυροφρ. σ. 145) «μέσον τοῦ ναοῦ γὰρ ἅμα | ἀναρμάτωτον
εὐρόντες | κατετόξευσαν ἐκεῖνον». 2) Ὁ μὴ ἐξηρτυ-
μένος, ἐπὶ πλοίου πολλὰ καὶ Πόντ. (Κερασ.) Συνών.
ἀνάρμενος 1. 3) Ὁ μὴ ἔχων κοσμήματα, ὁ μὴ στολι-
σμένος Πόντ. (Τραπ.): Ἀρμάτωτος ἐπῆεν 'ς σὴ χαρὰν - 'ς σὸ
πορπάτεμαν.

άναρμενος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἄρμενο.

1) Ὁ μὴ ἔχων ἐξαρτύματα, ὁ μὴ ἐξηρτυμένος, ἐπὶ
πλοίου: Παροιμ. Ἀμαθος ὁ καπετάνιος καὶ τὸ καράβι
άναρμενο (ἐπὶ ἀνεπαρκείας ὀλικῆς). Συνών. ἀναρμάτω-
τος 2. 2) Ὁ ἔνεκα νηνεμίας ἢ βλάβης μὴ δυνάμενος
νὰ ἀναχθῇ εἰς τὸ πέλαγος, ἐπὶ πλοίου: Ἄσμ.

Ἀνάρμενο καράβι 'ς τὸ ἔβγα στέκεται,
μὴ νὰ τὸν καπετάνιο τὸν καταράστηκε.

άναρμεχτος ἐπίθ. ἀνάμεχτος Καππ. Πόντ. (Κερασ.
Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνάρμεχτος πολλὰ καὶ ἀνάρμεκτος
Ἄνδρ. ἀνάρμιχτους Στερελλ. (Ἀκαρναν.) ἀνάρμεγος
Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Μαζαίκ. Μάν. Τρίκκ.)
— Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνάρμεος Κύθν. ἀνάρμιγους Ἡπ.
(Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνάρμιους Στερελλ. (Αἰτωλ.)
ἀνάρμπεες Σκῦρ. ἄλμεχτος Πόντ. (Τραπ.) ἀλίμεχτος
Καππ. (Ἀνακ.) ἀλίμεφτος Καππ. Πόντ. (Οἶν.) ἄρμεχτος
Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Κρήτ. Πελοπν. (Αἶγ. Κορινθ.)
Σῦρ. Χίος ἄρμιχτους Θράκ. (Κομοτ.) Μακεδ. ἄρμεκτος
Σίφν. ἄρμεγος Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Κρήτ. Μῆλ.
Πελοπν. (Αἶγ. Μεσσ.) ἄρμεος Βιθυν. Ρόδ. Σίφν.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπίθ. ἀνάρμελκτος. Πβ. καὶ ἀρχ.
ἀνήμελκτος. Τὸ ἄρμεχτος ἐκ τοῦ *ἀρμεχτός
<ἀρμέγω προσέλαβε σημ. στερήσεως διὰ τῆς προπαρο-
ξυτονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2α.

1) Ὁ μήπω ἀμελχθεὶς, ἐπὶ ζώων, σπανίως δὲ ἐπὶ γά-
λακτος ἐνθ' ἄν.: Ἡ κατοικία εἶναι ἄρμεκτη Σίφν. Ἡ ἀγε-
λάδα ἔμεινε ἄρμεκη Βιθυν. Ἀνάμεχτον ἢ ἄλμεχτον ἐν τὸ
πρόβατον - τὸ χτήνον Τραπ. Τὰ γίδια εἶν' ἀνάρμιγα Ζαγόρ.
Ἀκόμα ἀνάρμιγα βαστᾶς τὰ πρόβατα; αὐτόθ. Μὴν ἀφίν' ἔς
ἀνάρμιγα τ' γίδια καὶ θὰ σ' γκαῖ Αἰτωλ. Ἀνάρμιγα εἶναι τὰ πρᾶ-
ματα αὐτόθ. Πρόβατα ἀλίμεχτα Ἀνακ. Κατοικία ἄρμεκη Ρόδ.
Πρόματα ἀνάρμπεα Σκῦρ. Τὸ γάλα τὸ 'χω ἀνάρμεο Κύθν.
|| Ἄσμ.

Ἀνάρμεχτα καὶ ἀκούρευτα, δίχως κἀνέν' ἀφέντη
Ἰων. (Σμύρν.)

Ἐχον τὰ πρόβατ' ἄρμιχτα καὶ τοὺ τυρεὶ 'ς τὴ στρουγγα
Μακεδ. — Ποίημ.

Τὴν ἀκριβή μου τὴν κοπή, καλὰ μου σταυραδέρφια,
ἔρμην μὴν τὴν ἀφήκετε, μονάχην 'ς τὰ λιβάδια,

ἀνάρμεχτην καὶ ἀκούρευτην, δίχως μαντρεὶ καὶ στάλον

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,48. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ὑποστάς χρημα-
τικὴν δαπάνην Λεξ. Δημητρ.: Ἀπ' ὅσους τὴν σχετίσθησαν
κἀνένα δὲν ἄφησε ἀνάρμεγο.

άναρμοστος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Πόντ.
(Τραπ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνάρμοστος.

1) Ὁ μὴ προσαρμωσθεὶς, ὁ μὴ συναρμωσθεὶς Πόντ.
(Τραπ.): Ἀνάρμοστα εἶν' τὰ σανιδᾶ. Ἡ πόρτα ἀνάρμοστον

ἐν. 2) Ὁ μὴ προσήκων, ἀπρεπῆς λόγ. κοιν.: Ἀνάρμο-
στοι τρόποι. Ἀνάρμοστα λόγια.

άναροκάταρος ἐπίθ. Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνάρκα καὶ κατάρκα.

Ὁ ἀνάρκας καὶ κατάρκας ἄξιος ἢ ὁ καθ' οὗ ἐλέχθη
ἀνάρκα καὶ κατάρκα. Πβ. ἀνακάταρον.

άνάρπαγα ἐπίρρ. ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παλληκάρ. 32

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *άνάρπαγος.

Ἀμέσως, ἀποτόμως: Μὴν πῆς [νερό] ἀνάρπαγα, θὰ
πάθῃς, κακομοίρη!

άναρπάζω Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Τὸ ἀρχ. ἀναρπάζω.

1) Ἀρπάζω, δρᾶττομαί τινος αἰφνιδίως Πόντ. (Κε-
ρασ.): Ἄσμ.

Τὴν κόρην ἐνέρπαξεν | καὶ πέραν τὴν ἔφερεν

Κερασ. 2) Θρασέως διακόπτω τινὰ ὁμιλοῦντα Πόντ.
(Τραπ.): Ἐπῆγα κατ' νὰ λέγω καὶ ἀτὸς ἐνέρπαξε με Τραπ.
Συνών. ἀπαρπάζω.

άναρπασμαν τό, Πόντ. (Τραπ.) ἀνάρπαγμαν Πόντ.
(Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρπάζω.

Ἡ αἰφνιδία καὶ προπετὴς διακοπὴ τοῦ λαλοῦντος.

άναρπαστος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀνάρπαγος Εὐβ. (Αὐ-
λωνάρ. Κονίστρ.) — Λεξ. Βλαστ. ἀνάρπαγες Σκῦρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνάρπαστος.

1) Ὁ ταχέως πωληθεὶς, ἐπὶ ὀνίων ἐν γένει κοιν.:
Τὰ σταφύλια ἔγιναν ἀνάρπαστα κοιν. Ἐφεραν ψάρια καὶ ἔγι-
ναν ἀνάρπαγα Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Ἐφέραν μῆλα, ἀμ-μὰ
ἐκάμαν τὰ ἀνάρπαστα Κύπρ. Τὰ πορτοκάλια ἐγίνησαν ἀνάρ-
παστα αὐτόθ. Πβ. ἄρπαστος. 2) Ὁ τὰ ξένα σφετε-
ριζόμενος, ἄρπαξ Σκῦρ. Συνών. ἀδραχτᾶς (I), ἀδρά-
χτης (II), ἄρπαγας, ἄρπαγουνηάρις, ἄρπαδῶρος,
ἀρπάχτης, ἀρπαχτιουλλᾶς.

άναρπαχτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ τοῦ ἐπίθ. ἀρπαχτός < ἀρπάζω.

Ὁ μὴ ἀρπαγεὶς, ὁ μὴ συλληφθεὶς, λ. εὐχρηστος ἐν τῇ
παιδιᾷ τῆς σφαίρας: Τόπιν ἀναρπαχτον.

άναρραγος ἐπίθ. Προπ. (Κύζ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπίθ. ἀναρραγής.

Ὁ μὴ διερωγῶς, ὁ μὴ φθαρεὶς, συνήθως ἐπὶ ἐνδύ-
ματος: Καθαρὸ καὶ ἀναρραγο φόρεμα.

άναρραγώνω ἀμάρτ. ἀνερραγώνω (Νουμᾶς ἀριθμ.
736,308) ἀνιρραγώνω Κυδων. Λέσβ. ἡνιρραγώνω Λέσβ.
Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

A) Μετβ. 1) Ἐπαναφέρω τινὰ εἰς τὰς αἰσθήσεις
του Κυδων. Λέσβ.: Πουλιμοῦσαν δὲ ὥρις νὰ τ'ν ἀνιρρα-
γώσιν Λέσβ. Καὶ ἀμτβ. ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, συνέρ-
χομαι, ἀναλαμβάνω Κυδων. Λέσβ.: Ἀνιρράγουσ' ἢ κουπέλλα
Λέσβ. Ἀνιρράγουσι τὴν αὐτὴν ἢ ἄθρουπους αὐτόθ. Συνών.
ἀναλογίζομαι 2, ἀνανοῶ 4, ἀναπαίρνω 3, συνε-
φέρνω. 2) Κάμνω τινὰ νὰ ἀναστῇ ἐκ νεκρῶν Λέσβ.:
Σὰ θέλον, ἀνιρραγώνω τὴν γ'ναῖκα μ' (ἐκ παραμυθ., ἐν ᾧ
ὁ ὁμιλῶν ἔχει φονεύσει τὴν γυναῖκα του).

B) Ἀμτβ. 1) Ἀναζωογονοῦμαι (Νουμᾶς ἐνθ' ἄν.):
Ποίημ.

Χλωρὸ 'ς τὴ γῇ ἀπλώνεται τὴ σταχτερὴ χορτάρι,

τὰ δέντρα ξανανθίζουνε καὶ ἡ φύσι ἀνερραγώνει.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναπαίρνω 2. 2) Ἀναλαμβάνω οἰκο-
νομικῶς Λέσβ.: Αὐτὸς τὴν π' δῆκε 'ς τ' θέσ' ἀνιρράγουσι.